

życie człowieka współczesnego

źródło: Ewa Poniżnik

autor: Sam

człowiek współczesny nie pamięta
tylko żyje krótką chwilą
tu i teraz
może jeszcze
wczoraj
przedwczoraj już niekoniecznie

opowieści zaginęły
resztek nikt słuchać nie chce
po co szukać i myśleć

filozofowanie
przypisano diabłu
on zagarnął
wolność równość braterstwo
a jedyna świetlista prawda
oślepia i wypala szarość
w nas w nich

spektrum kolorów
życia ludzkiego
wypala je do kości
porzuconych na pustyni

piasek przesypuje się
przez ręce nasze
odliczając czas
gdy piaski nas pochłoną
i w końcu nie zostanie nic

a ziemia
odetchnie
odpocznie
i odzyska spokój

tylko nas już nie będzie
bo sami się wymazaliśmy
walcząc i goniąc
za białym królikiem
a może brunatnym
czy czarnym
nie widziałem
bo światłość mnie oślepiła

mogę jeszcze mówić, pisać, krzyczeć
i tak wiem, że na darmo
słuchać już nikt nie chce

jedyna prawda
opromieniająca życie ludzkie
już się rozgościła w ludzkich sercach
zamykając je
i domagając się
ja ja ja moje
tu i teraz
już już natychmiast
potrącając innych

byłoby im dobrze
gdyby ich serca ukoili
stare opowieści
różnej treści
przywróciły szarość
i kolory
ale zamknięte serca